

obžalovaný o předchozí výzvě strážce, by se lid rozešel, byla jeho neposlušnost vůči výzvě strážníka Š-a, by šel dále, i neuposlechnutím povšechné výzvy k rozchodu, která mu onou osobní výzvou strážníka Š-a byla znova důrazněji a zvláště připomenuta. Má-li stížnost v připojeném poukazu, že obžalovaný — rozuměj v době, kdy ho strážník Š. vyzval, by šel dále — nebyl ve shluku, nebo při shluknutí, na zřeteli námitku, že se výzva ta nestala při shluknutí, protože podle rozsudku vyzývala stráž k rozchodu »lid ve hloučkách stojící v Jindřišské ulici«, stačí podotknouti, že ani v obecné mluvě, ani v doslovu, smyslu a účelu zákonného ustanovení § 283 není opory pro výklad pojmu shluknutí v ten směr, že jím jest jen seskupení většího počtu lidí tak těsně, že není volného prostoru mezi jednotlivci a skupinami shluk tvořícími. Další námitka stížnosti, že obžalovaný mohl, i když tu je skutková podstata § 283 tr. zák., býti odsouzen toliko buď pro přečin podle § 283 nebo pro přečin podle § 284 tr. zák., přehlíží, že v § 284 není vymezena skutková podstata zvláštního, od přečinu § 283 různého trestného činu, nýbrž je tam stanovena toliko zvláštní trestní sazba pro přečin v § 283 vymezený jmenovitým uvedením určitých okolností přitěžujících.

Čís. 2601.

Jde-li při prostředku, kterým pachatel způsobil nebezpečí v § 85 b) tr. zák. naznačené, o čin pozitivní, nikoliv o opomenutí, nezáleží s hlediska zločinu § 87 tr. zák. na tom, zda čin ten nesl se k železnicím, dílům nebo podnikům v § 85 c) tr. zák. uvedeným či nikoliv.

Zvýšení nebezpečí rovná se jeho přivodění.

Snaha podkopávati státní autoritu prýští z pohnutky nízké a nečestné.

(Rozh. ze dne 23. prosince 1926, Zm I 472/26.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku zemského trestního soudu v Praze ze dne 30. června 1926, jímž byl stěžovatel uznán vinným přečinem proti veřejnému pokoji a řádu podle § 283 a 284 tr. zák. a zločinem veřejného násilí podle § 87 tr. zák., a zamítl v zasedání neveřejném odvolání obžalovaného co do ztráty práva volebního, nimo jiné z těchto

důvodů:

Po stránce hmotněprávní namítá stížnost, uplatňujíc důvod zmatečnosti čí. 9 písm. a) Šu 281 tr. ř., jen, že ustanovení § 87 tr. zák., pod něž podřadil nalézací soud výrok obžalovaného, »řežte do nich«, nedostačuje na předpis § 85 písm. c) (na konci), kde se mluví o okolnostech vůbec — správně zvláště — nebezpečných, nýbrž že § 87 má na mysli jenom nebezpečí, které by vzešlo při podnicích v § 85 písm. c) uvedených. Ve smyslu, ku kterému poukazuje tato věta stížnosti sama o sobě, jest námitka zřejmě pochybena. Obrat »při provozování železnic, aneb

při dílech a podnicích (správně při provozování děl a podniků) v § 85 písm. c) označených» vztahuje se, podle nepochybného doslovu zákona jen ke slovům »úmyslným opomenutím povinností, náležejících mu (pachateli)«, nikoliv i k slovům »jakýmkoliv jiným činem předsevzatým ze slomyslnosti«. Jde-li při prostředku, kterým pachatel způsobil nebezpečí v § 85 písm. b) naznačené, o čin pozitivní, nikoliv o opomenutí, nezáleží na tom, zda čin ten nesl se k železnicím, dílům (podnikům) v § 85 c) jmenovaným čili nic. Arciť možno námitce rozuměti i tak, že jest výronem názoru, že k opodstatnění skutkové podstaty § 87 nestačí samo o sobě, že pachatel předsevzal úmyslně nějaký čin za okolností zvláště nebezpečných a u vědomí, že za takových okolností jedná. Tvrzení to bylo by ovšem správné, neboť složkou oné podstaty jest i, že výsledkem jednání pachatele bylo nebezpečí rázu v § 85 b) naznačeného a že pachatel si byl vědom, že nebezpečí takové z jeho jednání vzejde. Než rozsudek nepoukazuje toliko k nebezpečné situaci, za níž obžalovaný učinil závadný projev a již si byl i vědom, nýbrž vyslovuje dále, že obžalovaný nebezpečí, které tu pro tělo a zdraví lidí již bylo, svým zvoláním ještě zvýšil, protože jeho výzva »řežte do nich« dala demonstrantům podnět k rozhodnutí, by ještě ve větší míře, než dosud, ohrozili policii, při čemž není nesprávným názor nalézacího soudu, že zvýšení nebezpečí rovná se přivodění nebezpečí. A po stránce subjektivní jest větou rozhodovacích důvodů, že v závadných slovech nejde o nahodilý projev, nýbrž o projev provázený vědomím vytvořeného nebezpečí, zjištěno, že si obžalovaný byl v době projevu vědom, že jím vytvoří, t. j. způsobí nebezpečí, jež v předchozí části rozhodovacích důvodů zjištěno objektivně. Úmyslný, pro vědomí nebezpečí situace ve smyslu § 87 tr. zák. zlomyslný projev obžalovaného byl jednou z příčin oproti dosavadní situaci zvýšeného nebezpečí a obžalovaný byl si vědom, že tento výsledek z jeho projevu vzejde. Projev ten naplňuje proto skutkovou podstatu zločinu § 87 tr. zák., jímž byl obžalovaný takto právem uznán vinným. Stížnost podle toho, co uvedeno, neodůvodněnou bylo zavrhnouti.

Řádně ohlášené odvolání z výroku o ztrátě práva volebního provádí obžalovaný včas, dovozuje, že pohnutek nízkých a nečestných tu nebylo. Jest ovšem v právu potud, pokud nelze říci, že snad základní pohnutka, z níž se odvolatel demonstrace účastnil, totiž snaha odvrátiti zdražení životních potřeb, byla nízkou a nečestnou. Nelze však přehlédnouti, že při provedení činu samého k tomu přistoupila, jak z urputného jednání obžalovaného proti veřejným orgánům vysvítá, snaha podkopávati státní autoritu, v čemž je zajisté zahrnuta i pohnutka nízká a nečestná. Bylo proto odvolání v tomto směru zamítnouti.

Čís. 2602.

»Zbrání« ve smyslu § 82 tr. zák. jest jakýkoliv nástroj, který — jsa způsobilým prostředkem ku poškození tělesné neporučenosti — sesiluje vážnost vyhrůžky neb útoku osoby, v jejíž rukou nástroj ten jest,